

Daniel Hevier – Krajina AGORD

„Krajina AGORD bola každú chvíľu iná: raz zázračná a plná divov, hneď zasa bezútešná a zachmúrená.

Mali by tu byť všetci šťastní, uvažovala Lucinka Halucinka, veď si tu žijú ako v rozprávke. Ale motýle so zaviazanými očami rozhodne tak nevyzerali.

Lucinka Halucinka si ani nevšimla, že ju nohy zaviedli na cestu vydláždenú ploskými kameňmi. Bola miestami posiatá zoschnutými listami, ktoré museli byť voľakedy nádherne sfarbené. Zrazu sa jeden taký pokrútený list vystrel – a bol

to motýľ. Vtedy si Lucinka Halucinka všimla, že tie suché listy boli všetko mŕtve motýle.

„Vráť sa, Lucinka Halucinka!” povedal Motýľ tichým, naliehavým hlasom. „Vráť sa domov. Ak sa, pravdaže, ešte budeš môcť vrátiť!”

„Akože!” zľakla sa Lucinka Halucinka. „Vari ma tu niekto môže zadržať?”

„Ó, áno,” vzdychol si Motýľ. „Oldimám.”

„Kvet Oldimám?” začudovala sa Lucinka Halucinka. „Veď ten prináša iba príjemné pocity. Ozaj, nevidel si ho niekde? Rada by som sa opäť nadýchala. V poslednom čase som zažila len samé smutné a znepokojujúce veci!”

„Vidíš,” povedal Motýľ. „Už si ta začína priťahovať. Ale Oldimám nemám. Pretože keby som ho mal, tak by som ho celý vydýchal sám. Nepodelil by som sa ani s vlastným bratom. Ach, Oldimám, ty horký kvet, ty čierny med, ty sladký jed, ty sveta stred, ty hviezdny let, ty krutá sieť, ty vzácna smet’!”

Motýľ akoby blúznil. Lucinka Halucinka sa zľakla, či nemá horúčku. „Nie je ti zle? Nie si chorý?” vyhrklo z nej.

„Samozrejme, že mi je zle. Príšerne zle, pretože nemám Oldimám! Bez neho som chorý, krídlo na mne horí, smäd pekla ma morí, meč sa do mňa norí... Utekaj, Lucinka Halucinka, utekaj odo mňa i od kvetu Oldimámu!”

Lucinka Halucinka si zapchala uši a rozbehla sa po dláždenej ceste preč.“